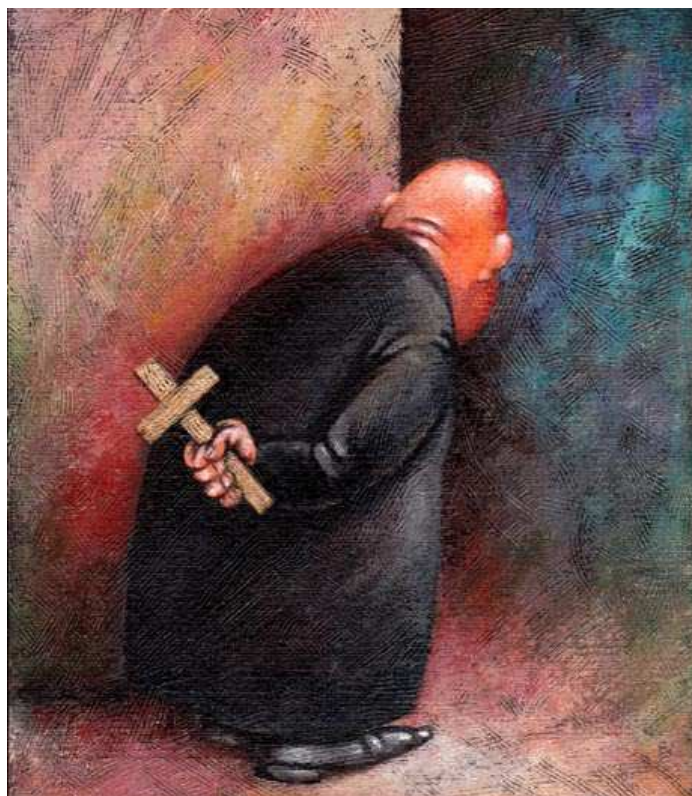

2013 -12- 16
Kun. Kęstutis Dvareckas

**Sutemos
tirščiausios
prieš aušrą:**

žvilgsnis iš
krikščioniškosios
antropologijos
perspektyvos

Mitai ir tikrovė

- Priklausomybė yra apsileidimas bei valios trūkumas.
- Priklausomybė – tai mirties nuosprendis.
- Priklausomam žmogui nedera padėti, nes jis pats kaltas dėl problemų ir kančių, kurias patiria.
- Priklausomybė tėra asocialių šeimų problema, kuri negresia tikintiems ir vertybes gerbiantiems žmonėms.
- Krikščionims dera pirmiausia rūpintis tais, kas gyvena tvarkingai, o ne eikvoti laikas ir jėgas tiems, kas patys sugriovė savo gyvenimus.
- Priklausomybė – tai liga, kuri priklauso nuo įvairių veiksnių. Tai ne tik visuotinai medicinos pripažintas faktas, bet ir Bažnyčios pozicija.
- Kelias atgal į gyvenimą, net gi brandesnį ir tikresnį nei buvo prieš ligą, tikrai yra, tačiau jis nėra lengvas.
- Nė vienas priklausomas žmogus nenorėjo toks tapti ir priekaištauti galima tikrai ne už tai, kad žmogus serga, bet tik dėl to, kad neina sveikimo keliu.
- Priklausomybė savo esme yra meilės trūkumo liga ir nepripažįsta jokių socialinių, ekonominių, kultūrinių ar religinių apribojimų. Kunigai, vienuoliai neretai net sunkiau serga nei kiti.
- Jėzus labai aiškiai sakė, kad atėjo sergančių gydyti ir kenčiantiems padėti. Jo priesakas kiekvienam sekėjui pirmiausia atsigręžti į tuos, kurie kenčia ir kuriems reikalinga bėda. Popiežius Jonas Paulius II sakė, kad tai, kaip visuomenė elgiasi su silpnais ir krizėje esančiais, yra svarbiausias dorovinis testas.

Krikščioniškas požiūris į žmogų

- Kiekvienas žmogus siekia laimės.
- Kiekvienas žmogus yra unikalus.
- Kiekvienas žmogus yra tiek dvasinė, tiek kūniška būtybė.
- Kiekvienas žmogus yra apdovanotas orumu ir niekada negali būti traktuojamas kaip priemonė, tik kaip tikslas.
- Kiekvienas žmogus yra sužalotas nuodėmės, tačiau ji nepanaikina nei jo laisvės, nei orumo.

Nuodėmė

Žmogus yra savyje suskilęs. Todėl visas Žmonių gyvenimas: tiek asmeninis, tiek bendruomeninis, pasireiškia kova, dažnai dramatiška, tarp gėrio ir blogio, tarp tamsos ir šviesos. Nuodėmė nuskurdina Žmogų, trukdydama jam pasiekti pilnatvę.

Nuodėmė sukelia netvarką ir chaosą Žmoguje, ji palaiko savidestrukciją.

Kiekviena nuodėmė, kaip ir bet kuris narkotikas žada daug, duoda mažai, atimą viską.

Krikščioniškos antropologijos principai, padedant priklausomam žmogui.

Priklausomybė – tai daugiaplanė liga, kuri pažeidžia žmogų:

Fiziškai – žmoguje vyksta fiziologiniai pokyčiai.

Psichologiškai – nyksta žmogaus savivertė, reakcijos į save ir aplinką.

Socialiai – santykius su aplinkiniais žmonėmis, gebėjimą būti bet kuriuos bendruomenės nariu.

Dvasiškai – atsiranda egzistencinė tuštuma, vis sunkiau atsakyti į prasmės klausimus.

1. Priimti žmogų tokį, kokį jis pats dar save nesugeba priimti.
2. Tikėti žmogumi net tada, kai jis pats savimi nustoja tikėti. Tikėti kiekvieno žmogaus potencialu keistis ir sveikti.
3. Padėti žmogui net tada, kai jis pats nesugeba suvokti, kokios pagalbos jam reikia.
4. Nebijoti suklupimų, akcentuojant, kad pralaimėti – tai ne paslysti, bet nebandyti keltis.
5. Nuolat priminti, kad mūsų trapumas, baigtinumas ir silpnumas nėra problema, kurią reikia išspręsti, bet mūsų buvimo pasaulyje būdas, kuris gali suteikti daug džiugsmo.
6. Pavyzdžiu ugdyti suvokimą, kad geriausias būdas padėti sau – tai padėti kitam.
7. Mokyti prisiimti atsakomybę už savo veiksmus ir jų padarinius.

Jonas Paulius II

Bažnyčios atsakas narkomanijai – vilties skelbimas ir pagalba, jai rūpi ne tik simptomai ar elgesys, ji kreipiasi į pačią žmogaus širdį. Bažnyčia nesitenkina noru išgydyti negalią, bet siekia padėti rinktis gyvenimą.

Ypatingai svarbu vesti narkomanus į savojo orumo atradimą bei jo atgavimą, padėti jiems tapti savistoviais žmonėmis, gražinti tuos vidnius išteklius, kuriuos buvo nuslopinę narkotikai, tai galima pasiekti, tik gražinant pasitikėjimą savo valia, orientuota į tikrus ir kilnius idealus.

Problema

Kaip išvengti vienpusiškumo, padedant žmogui grįžti atgal į gyvenimą?

Pasaulietinės reabilitacijos programos labai dažnai visą dėmesį sutelkia ties fiziniu ir psichologiniu lygmeniu. Čia sveikimas vyksta gana sparčiai, tačiau problemos kitose lygmenyse lieka tarsi augliai, neleidžiantys pasveikti.

Labai trūksta programų, kurios pakankamą dėmesį skirtų reintegracijai.

Religinių judėjimų kuriamos reabilitacijos labai akcentuoja dvasinį lygmenį ir pernelyg apleidžia fizinį ir psichologinį.

Apibendrinimas:

- 1.Reabilitacinės bendruomenės nėra konkurentės, bet bendražygės, todėl labai svarbu keistis gerąja patirtimi, kartu mokytis iš klaidų, bendrauti tarpusavyje.
- 2.Visavertė pagalba priklausomam žmogui turi būti teikiama, detoksikuojant visus keturis lygmenis, kuriuos apnuodijo liga.
- 3.Krikščioniškoji antropologija leidžia geriau pažinti priklausomybės ligas ir yra svarbi atrama jas gydant.
- 4.Šiandien svarbiausia ne kalbėti apie tai, kokia sudėtinga situacija, kiek daug iššūkių, bet užuot keikus tamsą uždegti žvakę, kurią kiekvienas tikrai galime uždegti. Motina Teresė sakė: jei šiandien negali pamaitinti tūkstančio žmonių, pamaitink bent vieną, ką tikrai gali.
- 5.Sutemos tirščiausios prieš aušrą, tad nebijokime jų ir nepamirškime, kad tik tai, kiek vilties, tikėjimo ir meilės turėsime patys, tiek galėsime jų perduoti žmonėms, kuriems norime padėti.

Ačiū už dėmesį.

Aš esu

Priklausomų asmenų bendruomenė